

GLASUL BISERICII

REVISTA SECȚIEI CULTURALE A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR CU BINECUVANTAREA
ȘI ÎNRUMAREA ÎNALȚ PEA SFINȚITULUI PATRIARH NICODIM

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA LA SF. MITROPOLIE, SECȚIA CULTURALĂ - BUCUREȘTI

Datoria preoților în momentul de față.

„Necentenit vă rugați”.

(I Tesaloniceni 5, 17).

Lumea noastră este îngrozită de foamete. Țara întreagă a cunoscut tragedia Moldovenilor plecați de acasă să nu moară de lipsa hranei. Acum se vorbește iar de secetă; vântul suflă și răscolește praful ogoarelor uscate, în loc să aducă norii purtători de ploae. Bărăganul, grâнарul României, este transformat într'un întins de pământ, fără verdeață, căci gerul a stins puterea de germinare a grâului.

Panica este cumplită și din cauza prețurilor astronomice la cari au ajuns alimentele, cari se găsesc tot mai greu.

În fața acestei încercări grele nimeni nu mai îndrăznește să vorbească de puterea științei omenești pentru a îndupleca natura să--și deschidă forțele de producție. Agronomii, cari mai anii trecuți se sărbătoreau reciproc pentru opera de însămânțări, astăzi se uită pe cer întrebători, așteptând ploaia salvatoare.

Vorbeau unii odinioară de modul de muncă a pământului, în scopul de a fi păstrată umezeala; alții propuneau irigații, pentru a folosi mulțimea râurilor din țara noastră într'adevăr binecuvântată de Dumnezeu cu toate bogățiile naturale.

Era însă neglijat tocmai Creatorul, isvorul vieții, Cel ce închide și deschide Cerul. Cel ce face să sece și râurile, cum le-am văzut cu toți în vara trecută. În ultimii ani de secetă s'a demonstrat și celor mai încăpățânați, că Domnul Cerului și al Pământului singur face să crească sau să se usuce verdeața.

Acesta e adevărul și acest adevăr trebuie să fie astăzi trâmbițat, cu toată puterea, pentru a trezi toate conștiințele.

Omul atunci seamănă, când ogorul e destul de răscolită. Sufletul omenesc este în momentul de față și el destul de pregătit ca să i se spună adevărul, fără vreo îndrăsneală de a fi contrazis.

Dumnezeu, Părintele nostru, al tuturor, ne-a certat pentru a ne trezi din indiferență. A întârzia trezirea conștiințelor însemnează a perpetua suferințele prezente și a le mări chiar.

De aceea datoria noastră a preoților în momentul de față este să chemăm lumea la pocăință, la recunoașterea greșelilor de până acum și să-și întoarcă fața către Părintele Cereșc, cerându-I ceea ce numai El singur poate da: «**pâinea cea spre ființă**», cum așa de simplu ne-a învățat Mântuitorul să ne rugăm.

Este cel mai firesc lucru ca cel ce are nevoie, **să ceară**, cum copilul cere părintelui său mâncare.

Dumnezeu ne-a dat încrederea în cererile ce I se adresează **continuu și cu stăruință**: «Cineva din voi ar avea un prieten și s'ar duce la dânsul în miezul nopții și i-ar zice: Prietene, împrumută-mă cu trei pâini, căci un prieten al meu s'a abătut din cale pela mine și n'am ce-i pune înainte. Dar acela dinlăuntru răspunzând ar zice: Nu mă neliniști. Acum ușa s'a încuiat și copiii mei sunt în pat cu mine, nu mă pot scula să-ți dau. Vă spun că de nu se va scula să-i dea pentru prietenia ce o are cu el, dar pentru **stăruința** lui se va scula și-i va da câte-i trebuie. Și eu vă zic: Cereți și vi se va da; căutați și veți afla, bateți și vi se va deschide!

Căci tot cel ce cere va lua și cel ce caută va afla și celui ce bate i se va deschide». (Ev. Luca 11, 5-10).

«Este oare între voi un astfel de om, care când fiul său i-ar cere pâne, el să-i dea piatră?»

«Sau când i-ar cere pește să-i dea șarpe?»

«Deci dacă voi răi fiind, vă pricepeți să dați fiilor voștri daruri bune; apoi cu atât mai vârtos Tatăl vostru cel cereșc va da cele bune celor ce cer dela **Dânsul**» (ev. Matei 7, 9-11).

Când lumea încetează să ceară ploae, nu capătă; procesiunile de ploae nu s'au făcut pe ogoare nici cum se făceau în trecut, când întârziiau ploile. Rezultatul este că se anunță al treilea an de secetă! Avem mare răspundere și altă scăpare nu există decât ca fiii să ceară ajutorul Părintelui Cereșc, să-și poată agonisi mâncarea, pe care și-au închipuit că o pot avea numai prin

munca lor. **De acum să cunoască toți că munca omului de nu-i binecuvântată de Dumnezeu este zadarnică!**

Nu vă uitați că sunt puțini când le vorbiți aceste adevăruri. Numărul celor ce vor auzi va fi mai mare decât al celor ce ascultă în biserică.

Să nu înceteze procesiunile pe ogoare până ce satul n'a căpătat ploae binefăcătoare și după cum nu obosesc copii cerând părinților mâncare, așa să nu obosească credincioșii în cererea lor. Procesiunile să fie neconținute în sărbători, indiferent de numărul participanților, iar dacă Dumnezeu s'a milostivit să dea ploae, procesiunea următoare să fie de mulțumire.

Acestea sunt reflexiuni provocate de apatia unor credincioși pe care i-am auzit justificându-se că n'au făcut procesiune pentru ploae, fiindcă nu vin oameni mulți la biserică și că n-are cine purta icoanele și steagul la câmp. Să le porte copiii, spre rușinarea bărbaților, dar procesiunile să se facă! Și păstorii vor avea bucuria să vadă nu numai lanurile câmpului înverzite, dar și sufletele păstorilor îmbogățite de credință în puterea lui Dumnezeu și mărturisind cu curaj oriunde acest lucru în momentul de față.

Preot Al. N. Constantinescu

Intre pravilă și pâine.

«Un cler decăzut materialicește decade și moralicește; iar decadența clerului aduce decadența religiei și a moralei publice».

Melchisedec al Romanului.

Starea materială a preoților a fost adeseori obiect de discuțiune și îngrijorare în cercurile cărora le revine datoria de a veghea la mersul bun al vieții religioase obștești. Pe de altă parte problema aceasta a fost de multe ori punct de plecare a atacurilor îndreptate împotriva religiei înseși.

În anul 1888, nemuritorul episcop Melchisedec al Romanului a înaintat sfântului Sinod un memoriu *) în care se ocupă de această chestiune, privită sub toate aspectele ei.

---

*) Memoriu despre starea preoților din România și despre pozițiunea lor morală și materială.

Cu cinci ani înainte de legea clerului (Take Ionescu, 1893), care a încadrat preoțimea în rândul funcționarilor statului, episcopul Melchisedec cerea ca preoții «să fie retribuiți ca toți servitorii statului, cari depun serviciile lor în folosul binelui comun» (pag. 9). Odată, salarizarea a avut dela început o înrăurire binefăcătoare asupra prestigiului clerului, deoarece a scos pe preoți din totala dependență de enoriași. Totuș salariul preotului n'a corespuns niciodată muncii și contribuțiunii sale la promovarea binelui public. Asta din pricină că în popor fiind adânc înrădăcinat simțul datoriei față de păstoriei sufletești, au continuat să primească ofrande dela păstoriții lor. Iar aceste ofrande, neobligatorii și deci adeseori abia simbolice, au fost oficial socotite ca o complectare a salariilor. Această bilaterală sursă de subsistență unii au considerat-o ca o fericită revărsare a Nilului, pe când de fapt ea întotdeauna a fost un motiv și pentru obște de a-și subția dania, spre a nu se aduna prea mult și dele unul și dela alții. S'a mers atât de departe cu acest fel de a considera lucrurile, încât statul, reprezentat prin fisc, nu numai că a început, de acum vreo cincisprezece ani, să dijmuiască ofrandele dela credincioși, prin impozitul pe epitrahil, contabilizând până și prinoasele aduse la altar, dar uneori a lăsat să se vânture ideia de a nu se mai da salarii.

În situațiunea aceasta, poziția morală și materială a preotului și îndatoririle legate de ea, au obligat pe slujitorii altarului să-și organizeze rosturile vieții în așa chip ca să facă onorabil față atât cerințelor spirituale cât și celor materiale. Măsura și limita acordate ambelor domenii — spiritual și moral — nu s'au putut și nu se vor putea fixa niciodată matematic. Bunul simț și conștiința că slujim lui Dumnezeu vor fi singurele elemente reglatoare a activității preoțești, și în principal nu trebu e uitat că pământul se cere subordonat cerului.

Legat de societate prin rațiunea chemării sacerdotale, preotul este legat nu mai puțin și de contingentele vieții sociale. El nu se poate sustrage îndatoririlor familiare, pe cari trebuie să le satisfacă exemplar.

Greutățile cărora trebuie acum să facem față sunt pentru noi un examen hotărâtor. Aceste greutăți vor fi constrâns pe unii preoți să iasă din imperativele misiunii. În anii din urmă rânduirea prin parohiile noastre a preoților refugiați încă au îngreuiat menținerea preoților noștri în echilibrul pretins de

cinstea cinului. Dar nici nu trebuie uitat că anuarul pribegiei lor numai cu dragostea noastră putea fi îndulcit.

Până acum avem satisfacția de a constata că față de ținuta în general demnă a clerului, statul și-a spus cuvânt de recunoaștere a rolului preoților în promovarea vieții sociale a țării și deci continuarea regimului actual de a remunera clerul ca pe toți slujitorii statului. Putem afirma acum că factorii răspunzători din stat s'au convins de adevărul cuvintelor lui Melchisedec: «Un cler decăzut materialicește decăde și moralicește; iar decadența clerului aduce decadența religiei și a moralei publice». (p. 18).

Prin însăși rațiunea misiunii sale preotul este un luptător. El se luptă pentru a reacheza ființa omenească pe treapta similitudinii ei cu divinitatea. Căci într'adevăr, omul, cel creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și-a deformat prin păcat starea paradiziacă și a devenit sclav al duhului rău. Orice luptă pentru libertate este grea, dar ca luptă pentru eliberarea omului din ghiarele păcatului nu este niciuna. Puterile omenești n'au fost și nu sunt în stare să ducă lupta cu succes pentru reabilitarea omului. A trebuit ca Dumnezeu să coboare pe pământ, să se întrupeze, să se jertfească pentru salvarea omului și să continue prin ispravnicii tainelor sale să ducă luptă neîntreruptă împotriva stihilor întunecului

Știm că duhul lepădării de sine dă nota epică a avântului misionar; singură abnegațiunea conferă preotului blazonul apostoliei. Dar știm de asemenea că fără pâine și fără haine misionarul pune în cumpănă un potențial minor și deci o șansă micșorată. De acția obștea, anonimă și organizată, a fost avizată întotdeauna să susțină pe preot, pentru plinirea cuvântului care zice: «Cine slujește vreodată în oaste pe cheltuiala lui?» (1 Cor. 9, 7).

Când împrejurările n'au putut asigura viața preotului din ofrandele credincioșilor, preotul s'a văzut silit să mai muncească și fără molitfelnic. Muncind pentru pâine, dincolo de limitele sfinte sale slujbe, preotul ușor poate fi vrăjit de mreaja lui Moloch. Dar cu perspicacitate și cu spiritul de discernământ, utilizate la maximum, preotul cel bun poate să realizeze armonia preferințelor de acordat lui Dumnezeu și cezarului. Când, ca și bătrânul cronicar, păstorul cel bun va putea spune despre

sine «biruit-au gândul» preotul va fi dovedit că «tuturor s'a făcut toate», dar pravila din mână n'a lăsat-o. Și meritul său va fi cu atât mai de remarcat cu cât știm că timpurile grele sunt mai îmbietoare spre cădere.

Când echilibrul dualismului — pământ și cer — s'a rupt, ruptura s'a făcut spre folosul lutului și 'n paguba duhului. Ci lutul cu folosul lui sunt trecătoare, iar duhul este veșnic, fie c'ar fi în raiu, fie că ar fi în iad.

Preoții cari păstoresc satele sunt în bună ordine cu misiunea făcând agricultură și apicultură. Nu numai pentru a-și spori mijloacele de traiu, ci și pentru a fi și într'aceasta model credincioșilor, după cuvântul dumnezeescului Pavel către Timotei (I, 4, 12): «Pildă te fă credincioșilor». În toate se cere însă prudență și măsură, pentruca oricine să poată observa că preotul își desfășoară vieța sub semnul primatului spiritual. Lăcomia și zgârcenia, cu ispitele lor, pândesc pe preot la tot pasul. Mitropolitul Atanasie Mironescu, bărbat cu o minte foarte ageră și ierarh de mare autoritate, în cartea sa «Sfaturi către Preoți», citind un dascăl bisericesc, (p. 78), spune: «Cât de mulți preoți sunt buni de altfel, modești, cu vieță nepătată, studiosi, exemplari; dar blestemata asta de zgârcenie și lăcomie îi face urâți lui Dumnezeu și oamenilor și ridică orice încredere în vieța și predicile lor».

Melchisedec spune, în amintitul său memoriu (p. 21) «că în cestiunea îmbunătățirii pozițiunii lor materiale, foarte mult depinde de la ei singuri (preoți): dela conduita lor morală, dela devotamentul lor către biserică și orânduile ei cele sfinte, dela buna lor manieră în relațiunile lor zilnice cu parohienii, dela iubirea lor către aproapele și compătimirea cu cei suferinzi. În conduita sa de păstor sufletesc preotul trebuie să poseadă în mare grad spiritul credinței ortodoxe, și să combată din inimă orice idei anti-creștine și anti-ortodoxe, ce s'ar ivi printre păstorii săi». În cuvintele acestea se oglindește minunat chipul păstorului cel bun, care în toate actele vieții sale are ochii țintă către Mântuitorul, care ne-a trimis și căruia într'o bună zi îi vom da seama de cum am chivernisit darul și talantul. Cugetând adânc asupra chemării și răspunderii sale preotul, în continua sa trudă, de nimic nu va putea fi ajutat mai bine de cât de caldă și stăruitoare sa rugăciune către Mai Marele Păstorilor

de a ține pururea trează în el conștiința că ursita sa este de a împăca Cerul cu pământul.

Drept aceia cinstit și folositor lucru este să ne aducem aminte că niciodată preotulcare a mănuit pravila cu evlavie și fără preget, n'a dus lipsă de pâine.

Preotul Gh. C. Diculescu

București, Bis. Popa Nan.

O r a c i l ă.

De foarte multă vreme se observă în unele parohii, acolo unde sunt mai mulți slujitori, o neîncetată vrajbă între părintele paroh și preotul ajutător unul sau mai mulți.

Această stare destul de regretabilă, este desigur motivul pentru care «părintele paroh» apără pe toate căile posibile și imposibile venirea la acelaș altar a unui frate slujitor cu toate că de multe ori venirea unui preot liturghisitor este de cea mai mare trebuință pentru ogorul lui Hristos. De aci decurge și lupta care se dă între slujitorii dela aceeaș biserică pentru a pune mâna pe «parohiat» atunci când el devine dintr'o cauză oarecare vacant.

Dacă noi cei ce suntem slujitori ai lui Hristos am trăi în toată frumusețea acel: «Hristos în mijlocul nostru...», desigur că această situație tristă — acolo unde ea există — ar dispărea făcând loc acelei dragoste, de care atât de mult ne vorbește Mântuitorul nostru al tuturor, prin Evanghelia pe care noi înșine o predicăm.

Această concepție a unora dintre preoții parohi prin care fac diferență între paroh și ajutător (termen complet greșit fiindcă ajutător ar fi numai acel ce nu poate face ceva de cât dând ajutor altuia) a dat naștere la o stare de încordare în detrimentul bisericii noastre, făcând astfel să se adauge încă un dușman la ceilalți streini de biserică.

Am crezut de cuviință să dăm mai jos publicării și în revista noastră a unui frumos articol al părintelui M. Diaconescu Consilier la Eparhia Argeșului, intitulat «preot ajutător» (Bulletinul Eparhiei Argeș anul 1946 Nr. 6—7), pe care desigur mulți frați nu l-au citit:

„Preotul-ajutător“.

Nu este subalternul Preotului-paroh, nu este funcționarul în subordinea Preotului-paroh, nu este ajutorul Preotului-paroh, nu este inferiorul, nici umilitul, nici oropsitul, nici servitorul Preotului-paroh. «Preotul-ajutător» nu este despodobitul de merite și drepturi, de calități și bunuri spirituale. Nu este un «fitecine» — adunat de pe drumuri și așezat într'o parohie, pentru ca, acolo, Preotul-paroh să-și permită a-l trata cu indiferență sau cu porniri interesate și întreținute de socoteli mărunte și chiar degradate. Nu este intrusul, nici parvenitul, nici prepusul cine știe cui. Nu este cerșetorul, care aciră la ajutorul cuiva, nici neputinciosul, nici desbrăcatul de orice inițiativă. «Preotul-ajutător» nu este a cincea roată la car într'o parohie.

«Preotul-ajutător» este întregirea, este dublarea, este întărirea indispensabilă a Preotului-paroh. Este a doua făclie care vine să lumineze o parohie. Este confratele, este colaboratorul cel mai intim al Preotului-paroh. Este unsul Domnului, care — ca și parohul — a primit harul preoției prin punerea mâinilor arhiereului. Eete prietenul lui Dumnezeu, care, în tovărășie cu alt prieten al lui Dumnezeu, împreună liturghisesc și slavoslovesc, împreună se nevoesc și din acelaș Sfânt Potir se împărtășesc. «Preotul-ajutător» este a doua strună a Bisericii, este a doua putere alucrării pastorale, este a doua lumină în sfeșnic, lumină aprinsă din **Aceeaș unică Lumină:** Domnul Hristos.

«Preotul-ajutător» este purtătorul acelorași drepturi divine și umane, ca și Preotul-paroh, dar cu tot atâtea îndatoriri față de Dumnezeu și față de oameni. Nu este mai mic și nici mai mare, chiar dacă vârsta îi este alta. «Preotul-ajutător» este una cu Preotul-paroh. Sunt egali. Au aceeaș pregătire sunt binecuvântații aceleeași grații dumnezești. În ceea ce este esențial, sunt una. Și nici nu s'ar putea altfel. De vreme ce Mântuitorul este unul, apoi și slujitorii aceluiaș altar trebuie să fie întru toate și într'un totul una. Un gând, o minte, o inimă.

Numele de «paroh» nu însemnează superioritate, iar numele de «ajutător» nu însemnează inferioritate. Numele de «Preot» dă tonul raporturilor dintre Preotul-paroh și «Preotul-ajutător». Preoția este taina pe care au primit-o și parohul și ajutorul. Și în taina preoției trebuie căutate izvoarele neîntinate ale înțelegerii de care au nevoie împreună slujitorii

Domnului. Orice paroh poate deveni ajutor și orice ajutor poate deveni paroh. Numai preoția rămâne aceeași. De aceea, parohul să nu se trufească față de ajutor, nici ajutorul să nu se simtă umilit în fața parohului. Gândul că amândoi sunt slujitorii lui Dumnezeu. — aceasta să-i unească, să-i înfrățască, să-i contopească. Trăind în totală sinceritate unul față de altul, să se întrecă în munca de ridicare spirituală a parohiei, egal — absolut egal — împărțându-se și din bunurile nen — din cele duhovnicești ale parohiei.

Pe un om, oricine-ar fi, nu-l ridică și nici nu-l scoboară numele ce poartă sau funcțiunea ce are, mică sau mare după sunet. Ci numai faptele te ridică sau te coboară. Acesta este adevărul.

Preotul-paroh cu Preotul-ajutor să-și revizuiască legăturile prin întâlnirea ochilor pe același Crucifix din Sfântul Altar, desprinzând sfaturile cele dumnezeiești, cari ne arată — mai bine ca oricine — pe ce cale să mergem întru asigurarea bunelor-legături dintre Preotul-paroh și Preotul-Ajutor.

Preotul Marin. S. Diaconescu

Credem că în acest articol e mult adevăr și lăsăm pe cei în cauză să judece și să aprecieze cum vor crede de cuviință.

G. B.

CRONICA EXTERNĂ

Pastorala

de Paști a Patriarhului Alexei al Moscovei și întregii Rusii.

HRISTOS A INVIAT! Intâmpinând cu pioasă bucurie duhovnicească luminatul praznic al Invierii lui Christos, drept semn al acestei bucurii și legături, întru Domnul Cel Inviat, vă dau sărutare, în cuget, prea cinstiți părinți și frați, și o primesc pe a voastră.

Rugăciunea noastră și credința să ne aproprie de Cel ce a suferit pentru păcatele noastre și a nimicit cu moartea Sa veșnica moarte a oamenilor căzuți.

Să primim în inimile noastre pacea pe care Hristos a dat-o ucenicilor Săi «nu cum o dă lumea», ci cum lucrează El prin harul Său.

Mulțumită lui Dumnezeu, pe fața pământului nostru răsună vesel sunetul clopotului în aceste luminate zile ale Paștelui și bisericile noastre, cari se înmulțesc continuu pretutindeni, se umplu de poporul credincios, care cântă Domnului nu numai în inimile sale, ci și cu buzele «cântare de mulțumire»: și pentru luminata bucurie a Praznicului și pentru pacea, care a venit după grozăviile războiului, și pentru orașele și satele noastre care înviază și renasc după ruinele războiului.

În deosebi ne bucură pe noi și pe toți adevărații fii ai Sfintei noastre Biserici-Mame, că și cei risipiți cari s'au despărțit de unitatea bisericească se întorc în staulul Bisericii noastre.

Încă nu de mult noi am primit cu dragoste părintească pe iubii arhipăstori și pe fiii Bisericii noastre din America cu păstorii lor, și, lăsându-le libertatea rânduelii și organizării bisericești conform cu condițiile locale ale vieții lor în America, îi avem ca adevărați și iubii în Domnul fii și colaboratori în ogorul lui Hristos, ca cei ce au «acelaș duh al credinții», cum spune Apostolul (2 Corinteni 4, 13).

Însă la rând cu aceasta, și cu alte mângâetoare fenomene de unire și pace în Hristos, încă există la noi în comunitățile bisericești de peste graniță și rămășițe de împotriviri și despărțiri.

Spre marele nostru regret, sunt păstori și arhipăstori cari își poartă turmele lor nu pe drumurile drepte ale unirii cu Biserica-Mamă, ci pe potecile nesigure, cari depărtează dela acea unire.

Și cât nu e de straniu și de neînțeles, că pe ei nu-i bucură, și oarecum îi supără navigarea pașnică și fericită care e în creștere în țara noastră — a corabiei bisericești. Iar raportul bun și evident binevoitor către Biserică din partea Guvernului nostru, precum și sincerul nostru devotament și recunoștință către el, ei le socotesc drept o lipsire a Bisericii de libertate proprie. Și acoperindu-se cu această afirmație fără nicio bază, își întemeiază nedorința lor încăpățanată de a se întoarce în sânul Bisericii-Mame, pe care ei la vreme au părăsit-o pentru socoteli lumești.

Este trist să vezi despărțire acolo unde trebuie să fie unire. Dar noi nu ne grăbim să blamăm oamenii care sprijină această

despărțire, ci ne întristează fapta și fiii Bisericii cari sunt duși în ispită.

Dacă Impăratul și proorocul David n-a renunțat «de a fi pașnic cu cei cari urau pacea». (Ps. 119, 6), nici noi nu renunțăm să fim în pace cu cei ce s'au rătăcit. Mai ales în această aleasă și sfântă zi a marelui Praznic universal îi chemăm pe toți la pace și unire în Hristos, și pe cei din staulul Bisericii și pe cei ce sunt în afară cu îngăduința lui Dumnezeu, «ca să-l cunoască pe El și puterea învierii Lui». (Filipeni 3, 10).

Rugându-ne cu toți să fim una în Hristos Iisus, Domnul nostru, iarăși vă salut, iubiți părinți și frați și vă exprim dorința de unirea credinții în Domnul Inviat și dragostea unuia către altul propovăduită de El.

Să fim într'adevăr demni de această unire. HRISTOS A INVIAT!

Trad. de Pr. Al N. Constantinescu

Dăm mai jos câteva rânduri din adresa de mulțumire a C. A. R. S. față de I. P. S. Patriarh și clerul din eparhie care a răspuns la chemarea Sa.

INALT PREA SFINȚITE,

Cu statornică grijă pentru cei oropsiți, ați veghiat Inalt Prea Sfințite la înlăturarea multor lipsuri din casa celor obidiți, la descreșterea multor frunți necăjite, la alinarea multor dureri.

Poporul român a simțit alături de el, această permanentă veghe.

E ceeace ne dă firescul îndemn de a aduce, prin mijlocirea acestor rânduri, la cunoștința Inalt Prea Sfinției Voastre strădaniile celor înmănunchiați în jurul Comitetului de Ajutorare a Regiunilor Secetoase, și rezultatele de până acum dobândite prin truda închinată pentru îndulcirea cât de cât a vieții de pe meleagurile moldovene peste cari s'au năpustit, desigur vremelnice, vitregia a doi ani de secetă cumplită.

Dintru început, socotind de datoria noastră să stăruim asupra unui fapt sortit să dea un și mai sporit avânt în munca pe care o ducem.

Caldele sentimente întâmpinate, participarea la această operă de asistență a tuturor cetățenilor acestei țării, mai presus de orice inimoasă alăturare la eforturile noastre, a muncitorimei noastre de toate categoriile, — cu brațele în uzine și ogoare, cu mintea în laboratoare, în amfiteatrele universităților și în biurouri, — înfățișează pentru noi semnul sigur al unei solidarități sociale menită să oglindească măreția de suflet a acestui popor bucuros că se poate sprijini de ocrotirea Inalt Prea Sfinției Voastre.

Necazurile s'au năpustit din belșug în casele satelor moldovene.

Doi ani de secetă au lăsat urme grele. Ele poruncesc sufletelor să stăruie în munca începută.

Popoarele prietene, — Uniunea Sovietică, Statele Unite ale Americii, Franța, Bulgaria, Suedia, Cehoslovacia, — ne-au venit cu prețioase ajutoare.

Nădejdea noastră, însă e tot în puterile noastre, în mijloacele noastre, în hotărâta noastră voință de a ne dărui și a ne aduna eforturile în vederea ducerii la îndeplinire a operei începute.

Incredințați că Inalt Prea Sfinția Voastră, aflător în mijlocul poporului pe care cu înțelepciune îl păstoriți, Comitetul de Conducere C. A. R. S. își îngăduie să vă solicite și mai departe sprijinul.

Și în această nădejde, ne îngăduim ca, adresându-vă mulțumirile celor pe care grija Inalt Prea Sfinției Voastre îi păstorește — mulțumiri al căror ecou ne facem, — să vă incredințăm, Inalt Prea Sfințite, de plecata noastră recunoștință.

p. Președinte, Elena Teohari Georgescu

Secretar General, D. Mezincescu

Partea Oficială

Inalt Prea Sfinte,

Avem onoare a vă face cunoscut că Nr. 1-3 al Revistei Biserica Ortodoxă Română se va expedia de către Institutul Biblic și de Misiune, la toate parohiile abonate, contra ramburs pentru suma de lei 500.000, reprezentând costul abonamentului pe 1947.

Ca atare vă rugăm să binevoiți a pune în vedere preoților parohi să achite rambursuri la primirea lor, ca astfel pe deoparte să asigure apariția viitoare a revistei, iar pe de alta să nu sufere sancțiunile din hotărârea luată de plenul Sfântului Sinod la 10 Decembrie 1946, comunicată cu adresa Noastră Nr. 1641 din 31. XII. 1946.

Cu frățească întru Hristos salutare.

Președinte Patriarh

† NICODIM

Director, Econ. Pr. Vintilescu

SECȚIA ADMINISTRATIVĂ

N u m i r i

1. P. C. Diacon Gheorghe Ionescu, numit Diacon la Biserica Sf. Gheorghe Vechi din Capitală.

2. Pr. Ioan C. Dumitrescu numit în postul de preot dela Parohia Comișani jud. Dâmbovița.

3. Arhim. Firmilian Marin, a fost numit preot deservent la Catedrala Sf. Patriarhii, în locul Arhim. Filaret Jocu, decedat.

4. Diaconul Ene Branîște, trecut din post de Cântăreț în postul de Diacon dela Biserica Oborul Nou din Capitală.

5. C. Preot Const. Ștefănescu, a fost numit în postul de preot dela parohia Spirea Nouă din Capitală.

6. Petre Petre hirotonit preot și numit onorific în postul de preot dela Parohia Sf. Ioan Botezătorul din Roșiorii de Vede jud. Teleorman.

7. Ioan Pârlițeanu, hirotonit preot și numit în postul de preot deservent la Sf. M-re Țigănești Ilfov.

T A B L O U

de preoții din care se trag la sorți 3 membri în comisiunea de concurs conform art. 9 al. c din regulamentul pentru ocuparea posturilor de preoți, acest tablou este valabil dela 1 Aprilie 1947 — 1 Aprilie 1948

1.	Preot V. Băjenaru,	Parohia Cărămidarii de Jos
2.	„ Bucur I.	„ Popa Rusu
3.	„ Cazacu N.	„ Batiște
4.	„ Diaconescu M.	„ Iancu Nou
5.	„ Diculescu Gh.	„ Popa Nan
6.	„ Dimoftache M.	„ Sf. Visarion
7.	„ Dumitrăchescu L.	„ Dobroteasa
8.	„ Găgiu I.	„ Doamna Oltea
9.	„ Ionescu Stoica	„ Sf. Vineri
10.	„ Mateescu I.	„ Sf. Nicolae Șelari
11.	„ Mircea Ioan	„ Bărbătescu Nou
12.	„ Moisiu Const.	„ Manu Cavafu
13.	„ Oancea Grigore	„ Sf. Anton
14.	„ Pistol S.	„ Icoana
15.	„ Predescu Sandu	„ Bărbătescu Vechiu
16.	„ I. Sachelarescu	„ Sf. Ilie Rahova
17.	„ Const. Sârbu	„ Parcul Călărași
18.	„ Savin Petre	„ Sf. Pantelimon
19.	„ Dragomirescu	„ Amzii
20.	„ Al. Constantinescu	„ Sf. Elefterie
21.	„ Gh. Ciocan	„ Sf. Nicolae Buzești
22.	„ M. Diaconescu	„ Iancu Nou
23.	„ I. Grigorescu	„ Șelari
24.	„ I. Sachelarie	„ Delea Nouă
25.	„ C. Rădulescu	„ Sf. Ioan Ferentari

T r a n s f e r ă r i

1. Pr. Marin D. Andronescu, dela M-reă Viforâta-D-vița la Parohia Cornățel-Dâmbovița.

2. Pr. Marin I. Petre, dela Parohia Cornățel la Mănăstirea Viforâta.

3. Pr. Haralambie Oprescu dela parohia Potlogi I județul Dâmbovița, la Mănăstirea Viforâta-Dâmbovița.

4. Pr. Ovidiu Oprescu, dela Mănăstirea Viforâta, la parohia Potlogi I.

5. Pr. Ilian Nanu, dela parohia Tomoșani, jud. Prahova, la parohia Chiriacu-Vlașca.

6. Pr. Stelian Zidărescu, dela parohia Pârlita I Ilfov, în postul II nou creiat, dela parohia Bazilescu-Bucureștii Noi din Capitală.

7. Pr. I. Chirilă, dela parohia Chiriacu, jud. Vlașca, în postul de preot dela parohia Sf. Andrei, Bucureștii Noi din Capitală.

8. Pr. I. Constantinescu, dela parohia Mănăstirea Samurcășești jud. Ilfov, la parohia Cobia, jud. Dâmbovița.

9. Pr. Stan Arsenie, dela parohia Cornești jud. Dâmbovița, la parohia Vidra jud. Ilfov.

10. Pr. I. Deleanu ajutător la parohia Vidra-Ilfov, la parohia Cornești jud. Dâmbovița.

11. Pr. V. Stănoiu, dela parohia Strâmba de Sus Vlașca în postul de preot dela parohia Uzunu.

12. Pr. Marin I. Petre dela parohia Moșteni-Dobrotești-Vlașca, în postul de paroh al parohiei Crânguri-Vlașca.

13. Pr. Trandafir Drăghici se transferă cu post cu tot dela Mănăstirea Paserea-Ilfov ca preot la Crânguri-Vlașca.

14. Pr. Victor Vasilescu dela parohia Brănești-Gorj în postul de preot onorific la parohia Epurești I Vlașca.

15. Pr. Petru Săndulescu, dela parohia Mărgăritești-Romanați, în postul de preot la parohia Adunați-Copăceni-Vlașca.

16. Pr. I. Moraru dela parohia Corbi Mari și Pr. N. Călinescu, dela parohia Udeni acelaș județ, se transferă prin consimțământ unul în locul altuia.

SECȚIA ECONOMICĂ

Ordin circular Nr. 5329/947 către toate oficiile parohiale din cuprinsul Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor.

În legătură cu plângerile înmănate de mai mulți cucernici preoți parohi că li s'au expropriat porțiuni din terenurile bisericesti din ordinul Onor. Minister al Agriculturii și Domeniilor, și se comunică mai jos în copie adresa Nr. 10.144/947 a Onor. Președinții a Consiliului de Miniștri pentru lămurirea celor în cauză.

p. Patriarh, † Veniamin

Consilier Referent, (ss) Pr. C. Dincescu

Președenția Consiliului de Miniștri Nr. 10.144

Referindu-ne la adresa Dvs. Nr. 3.377/1947 înregistrată la Nr. 9.289/1947, cu onoare vă facem cunoscut că, în urma relațiilor cerute, Ministerul Agriculturii și Domeniilor cu adresa Nr. 614.602/1947, înregistrată la Nr. 10.144/1947, ne informează că operațiunea la care vă referiți, nu constituie o expropriere, ci doar o identificare a unor terenuri în vederea unei acțiuni ce eventual ar dori să întreprindă acel Departament în viitor.

Această operațiune nu deranjează pe proprietar nici în ceea ce privește folosința, nici în legătură cu eventualele acte de dispozițiuni, ce ar dori să le facă.

Director, **Octav Maiorescu**

Șeful serviciului, **Th. Anghelescu**

SECȚIA CULTURALĂ

Au apărut încă patru broșurele pentru popor. Cea mai mare parte din ele, au și fost trimise la protopopii, pentru a le răspândi, prin parohii.

Indemnăm pe preoți a le primi cu toată dragostea și a face în așa fel, ca ele să pătrundă în orice casă creștină, căci pentru aceasta s'au scris.

La propagandă, trebuie să răspunde cu propagandă.

Dacă noi tăcem, alții vor vorbi, dar ce vor vorbi și ce rezultat va fi?

Ð e d e p s e

1. Pr. Iorgu Ionescu dela parohia Creevnicu Vlașca a fost pedepsit de Consistoriul Spir. Eparhial prin sentința Nr. 114/1946 cu întârzierea acordării gradației cuvenită la salariu și accesorii pe timp de 2 ani pentru încăleări a altei parohii și nesocotirea ordinelor autorităților superioare bisericesti.